POČITNIŠKA PISMA

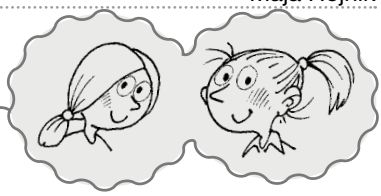

5. Pot domov

Tjaša:

»Te počitnice so bile tako neverjetne! Če preletim najino pisanje, se je zgodilo toliko malih čudežev, kot se nama prej v treh letih skupaj ni! Za zaključek še naša včerajšnja pot nazaj!

Že popoldan se nisem dobro počutila. Mama je celo razmišljala, da bi tudi mi ostali še en dan, ampak se je Teu mudilo domov, ker ga danes poberejo prijatelji, in gre z njimi še za nekaj dni v hribe.

No, med vožnjo mi je bilo vedno bolj slabo. Na koncu smo se morali pač ustaviti. Oče je sicer hotel ustaviti na naslednji črpalki, a se je bal, da mu bom pobruhala avto, zato smo se ustavili kar na makadamskem parkirišču ob cesti. Nobene obcestne svetilke...

Odpravim se proti grmovju, spomnim se na tvojega hrošča – ne, v grmovje ne grem … sedem na naloženo kamenje ob robu parkirišča in globoko vdihujem hladni zrak. Počasi mi je bolje. Mama mi prinese plastenko z vodo. Slišim Tea, kako pri avtu godrnja, da je z otroki (seveda je mislil mene!) vedno problem, potem pa zaslišim nek glasek. Ni bilo cviljenje, bolj jokanje … mjavkanje? Prižgem svetilko na mobilniku in posvetim med travo in kamenje. A je to res mali muc? Tako drobcenega še nisem videla. Poskuša

se premikati, a tačke ga ne držijo. Leze skoraj kot krtek … majhen je, mnogo premajhen, da bi lahko preživel brez mamice. Ves otrpel je, tukaj so noči zelo hladne. Mame muce ni nikjer. So ga odvrgli? Se je njegovi mami kaj zgodilo?

Poskušam ga pobrati. Strah me je, da bi mu kaj naredila. Zdi se tako krhek.

»Hitro, hitro, gremo domov,« stečem proti avtomobilu z drobnim bitjecem v rokah.

Zavijem ga v brisačo, ga pestujem in grejem, ne vem, kaj naj z njim. Zvečer, v neznanem kraju … seveda ne bomo našli nobenega veterinarja …

Pogledujem v svoje naročje in z vsakim pogledom me je strah, da mogoče več ne diha, da ni več živ … in v strahu zadremam ...

Jaaa, preživel je pot! Ne boj se, saj vem, da te je groza nesrečnih koncev živalskih zgodb! Predala sem ga v

varne roke. Se spomniš, ko nama je gospa Neda govorila, koliko mačjih mladičkov je v življenju že spravila k sebi? Vsa raznežena je bila, ko ga je vzela v roko.

»O, mali srček!« se ga je razveselila, potem pa mi je razložila: »Če bo preživel prvih nekaj dni, je najhujše za njim!«

Malo večji je od njene dlani, ima čisto gole prstke na tačkah in male ostre krempeljce. Očke so že odprte, a najbrž še ne vidi dobro.

Komaj čakam, da ga spoznaš! Pokliči takoj, ko se vrneš!«

Katja:

»Halo? Kje si, mi smo že prispeli! Kdaj greva gledat mucka?«

Tjaša:
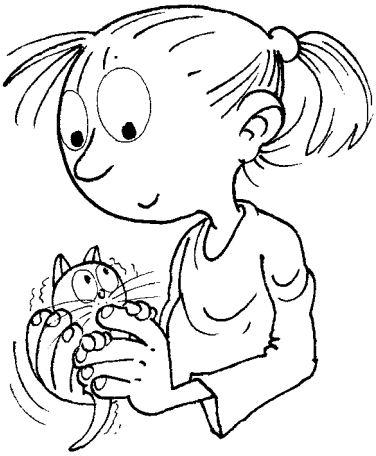
»Oj, lepo, da si doma! Kar pridi ven, zdaj, takoj, se dobiva pri klopci!«